

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi J. P.

przy uczestnictwie E. D., W. C. i M. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 maja 2013 r. sygn. akt III Ca (...) prowadzonego ze skargi H. J.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2018 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

oddala zażalenie oraz wnioszek pełnomocnika skarżącego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 21 września 2017 r. odrzucił skargi J. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt III Ca (...), o odrzuceniu skargi H. J. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 19 września 1991 r., sygn. akt III Cr (...), toczącego się z wniosku H. K. przy udziale M. M. o stwierdzenie nabycia

spadku po S. P., uznając, że skargi zostały wniesione od orzeczenia formalnego, a nie merytorycznego, co czyni je niedopuszczalnymi.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez uznanie skarg za niedopuszczalne, podczas gdy skargi zostały skierowane wobec orzeczenia merytorycznego w postaci postanowienia Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 19 września 1991 r., sygn. akt III Cr (...). Wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Artykuł 399 § 1 k.p.c., regulujący możliwość wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, daje wyraz ogólnej zasadzie, że skarga o wznowienie przysługuje tylko od prawomocnych orzeczeń co do istoty sprawy (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZP 51/06, OSNC 2007, nr 5, poz. 71 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CZ 3/15, nie publ.; z dnia 26 stycznia 2018 r., II CZ 99/17, nie publ.; z dnia 19 marca 2012 r., II UO 1/12, nie publ.).

Postanowienie z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt III Ca (...), od którego skarżący wniósł skargi, nie jest orzeczeniem merytorycznym, lecz orzeczeniem formalnym, gdyż odrzucono nim skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 19 września 1991 r., sygn. akt III Cr (...). Nie może zatem ono zostać zaskarżone skargą o wznowienie postępowania. Okoliczność ta - jak trafnie uznał Sąd Okręgowy - stanowiła już wystarczającą podstawę do odrzucenia skarg, jako niedopuszczalnych (art. 410 § 1 k.p.c.).

Argumentacja skarżącego zawarta w zażaleniu, zmierzająca do wykazania, że skargi o wznowienie postępowania wniesione przez J. P. były skierowane wobec postanowienia Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 19 września 1991 r., sygn. akt III Cr (...), jako orzeczenia merytorycznego, jest całkowicie błędna. Należy przypomnieć, że zarówno ze skargi o wznowienie postępowania, jak i z pisma pełnomocnika skarżącego z dnia 28 sierpnia 2017 r. w sposób jednoznaczny

wynika, że skarżący domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt III Ca (...), które dotyczyło odrzucenia skargi H. J. o wznowienie postępowania. Zatem podniesiony w zażaleniu zarzut, oparty na odmiennym - wadliwym - założeniu, nie mógł wyrzucić zamierzonego skutku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Bezzasadny okazał się wniosek pełnomocnika skarżącego o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kosztów udzielonej pomocy prawnej świadczonej z urzędu skarżącemu w postępowaniu zażaleniowym. Należy przypomnieć, że stosownie do § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.), wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części. Wskazane oświadczenie jest nieodzownym elementem uzasadnienia wniosku o przyznanie kosztów, stanowiącym przesłankę do przyjęcia, że praca adwokata lub radcy prawnego nie została wynagrodzona, a zatem, iż zachodzi podstawa poniesienia kosztów z tego tytułu przez Skarb Państwa. Niezłożenie przez pełnomocnika wskazanego oświadczenia nie stanowi braku formalnego pisma, lecz brak w zakresie uzasadnienia wniosku, dlatego też nie podlega ewentualnemu uzupełnieniu. W konsekwencji wniosek pełnomocnika skarżącego o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, niezawierający oświadczenia, że żądane koszty nie zostały zapłacone w całości lub w części podlegał oddaleniu, jako nieuzasadniony.

jw